

Es gilt das gesprochene Wort!

**Statement
von Bischof Johan Bonny (Belgien),
Beobachter der Synodalversammlung,
bei der vierten Synodalversammlung
am 9. September 2022 in Frankfurt a. M.**

Geachte leden van deze synodale bijeenkomst,

Ik ben hier aanwezig als waarnemer vanwege de Belgische bisschoppen. In hun naam mag ik u groeten en hun beste wensen overmaken voor deze synodale bijeenkomst. Ik had mijn korte toespraak vorige week al geschreven, in alle rust. Na de ervaringen van gisteren heb ik mijn toespraak echter gedeeltelijk herwerkt. De eerste paragraaf zal ik behouden, de tweede paragraaf is nieuw.

Dit is de oude paragraaf. Ook wij, het Godsvolk en de bisschoppen in België, beschouwen de synodale weg in Duitsland als zeer belangrijk voor de katholieke Kerk zowel hier als in de buurlanden. Wat merken wij bij het lezen van uw teksten en het beluisteren j uw gesprekken? Een bijzonder grote mate van gelijkenis en verwantschap. In juli hebben wij onze Belgische bijdrage aan het synodaal proces, gelanceerd door paus Franciscus, gepubliceerd. Onze synthese vertoont bijzonder veel gelijkenissen met de Duitse synodale weg. Dezelfde gelijkenissen vind ik terug in de syntheses uit andere landen. Dezelfde vragen, dezelfde zorgen en dezelfde verwachtingen komen erin aan bod. Er lopen geen breuklijnen tussen de katholieke Kerk in uw land, in ons land en in andere landen van onze regio. Integendeel. Wij zitten duidelijk in dezelfde boot! We varen in dezelfde cultuur. We werken met dezelfde mensen, families en gemeenschappen. We doorstaan dezelfde storm. Daarnaast zijn wij getroffen door de eerlijkheid en de ernst van uw werkteksten en publicaties. Het zijn waardevolle publicaties met een blijvende betekenis. Ze geven het debat inhoud en structuur. Wat lijkt me belangrijk voor de komende maanden? Dat wij de uitwisseling en verbinding versterken tussen onze lokale Kerken. Gemeenschappelijke uitdagingen vragen om gemeenschappelijke reflectie en besluitvorming.

Dit is de nieuwe paragraaf. Ik wil me graag richten tot mijn broeder-bisschoppen, in alle bescheidenheid en in alle vrijheid, omdat ik hier eigenlijk niets te zeggen heb. Gisteren heb ik een zuster horen vragen: 'beste bisschoppen, waarom zouden wij bij u blijven, als jullie niet bij ons blijven'. Het is vandaag geen eenvoudige opdracht om bisschop te zijn. Trouwens, velen van jullie maken op mij een vermoeide en gespannen indruk. En dat is jammer. De weg is nog lang en moeilijk. Steeds opnieuw vraagt paus Franciscus dat wij, bisschoppen, bij ons volk zouden blijven, diep en nauw met ons volk verbonden. Een herder mag en moet rieken naar zijn kudde, zegde hij. En dat is ook mijn ervaring: als wij bij het Godsvolk blijven, dan zal het Godsvolk ook bij ons blijven. Wij zijn sacramenteel met elkaar verbonden. Daarvan is onze bisschopring het symbool. Bijna zoals een huwelijksring, niet abstract maar heel concreet. Wij hebben enkel elkaar - bisschoppen en Godsvolk - om elkaar lief te hebben, elkaar te omarmen, elkaar te begrijpen en voor elkaar zorg voor te dragen, in goede en kwade dagen. Wat kunnen wij als bisschoppen beter doen dan het Godsvolk samen te houden, zoals ouders en grootouders het doen in hun familie, met al hun kinderen en kleinkinderen, zelfs wanneer ze vragen hebben bij hun gedachten of levenswijze. Is de Kerk dan niet als een familie?

Ik dank u voor de uitnodiging om hier als waarnemer aanwezig te zijn. Wij zijn graag bereid tot verder gesprek met onze Duitse burens over onze gemeenschappelijke verantwoordelijkheid.